

„Frajer Nate vás polechtá na bránci.“  
Jeff Kinney, autor Malého poseroutky

Velkej frajer

NATE

JE

VE

FORMĚ



COO  
BOO

Lincoln Peirce

**Velkej frajer**

**NATE**

**JE VE FORMĚ**



Lincoln Peirce

Velkej frajer

# NATE

JE VE FORMĚ



COO  
BOO



Přeložil Martin Pokorný

Translation © Martin Pokorný, 2015

Text copyright © 2015 by Lincoln Peirce

Published by arrangement with HarperCollins *Children's* Books,  
a division of HarperCollins Publishers

ISBN 978-80-7544-026-6

*Rayovi a Blanche*



# KAPITOLA

## 1

Amanda Kornblattová je zblázněná do koní a mně už to opravdu začíná lízt na nervy.



Kulhá to, jo, přesně tak. Máme úterý ráno, sedíme v RKK – tedy Ranním knižním klubu – a já poslouchám na půl ucha, jak Amanda žvaní o nějaké další pitomé vyprávěnce o ponících. Minulej tejden to bylo „Zachraňme Klusáčka“, dneska nadešel „Klusáček 2: Závod“.



Teddy si odfrkne, a zní to ÚPLNĚ PŘESNĚ, jako když si odfrkne kuň – což ovšem není jeho vina, on se prostě takhle směje. Čekám, že Hickey – teda knihovnice paní Hicksonová – dostane záchvat, ale ona už taky spustila rolety. Což je docela překvapení, protože Hickey většinou úspěšně předstírá zájem o všech-



no, co děcka čtou, dokonce i když je to naprostá a totálně děsivá nuda, například:



Amandino vykládání konečně přestane (Pozor, spoiler: Klusáček ten závod vyhraje!) a chystáme se všichni na třídnickou hodinu, když vtom...



Rychle k zemi. Jak se učitelé chtějí o něco dělit, pokud to teda není jídlo nebo peníze, radši u toho nejsem. Dobře se pamatuju, jak nám trenér John předváděl svoji sbírku ledvinových kamínků.



... **TENHLETEN  
MĚ SKORO  
ZABIL!**

Hickey nám ukáže knížku, velkou asi jako kupa lístků na kázeňské přestupky.



„\*EHM!\*-NE ŽE BYCH SNAD  
VĚDĚL, JAK VYPADÁ LÍSTEK  
NA KÁZEŇSKÉ PŘESTUPKY!“



„Tohle jsem objevila  
ve školním archivu!“  
povídá.

NAPSALA TO JEDNA DÍVKA Z **NAŠÍ ŠKOLY!**



No, že by se ručička na mě-  
řáku vzrušení výrazněji za-  
chvěla, to nemohu říct. Ně-  
jaká holka napsala knížku.  
Fakt bomba.

„Jmenovala se Edna Birkdaleová,“ pokračuje  
Hickey, pak zmlkne a jen na nás zírá s takovým  
tím otravným učitelským úsměvem, který čeká  
na reakci z publika.



„Nepřekvapuje mě, že to jméno neznáte,“ naváže Hickey.



„Já myslel, že nejstarší památka na celý škole je pan Galvin,“ zašeptá Teddy. Pan Galvin nás učí přírodopis. A i jeho vrásky už mají vrásky.

„Vlastně to není opravdová knížka,“ opravila se Hickey. „Je to deník, který zaznamenává, jaké to tu bylo, když se na naší škole začínalo učit.“



„... a samozřejmě ani parkoviště,“ popisuje. „Tedy nejezdily žádné školní autobusy a auta skoro ještě ani neexistovala!“



Třeba. Amanda trhne loktem a dá mi šlupku za ucho. Pátý díl Klusáčka: „Fraktura lebeční.“

„Kéž bych žila tehdy!“ zavzdychá.

„Taky bych to přivítal,“ zamručím.



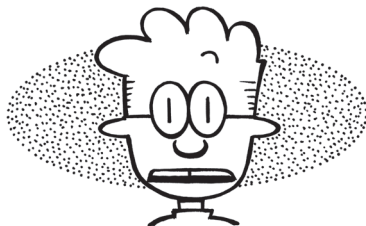
Hickey se podívá na hodiny. „Á, už nemáme čas! Schovejte si otázky na příští schůzku. A třeba na ně v Ednině deníku najdeme odpovědi!“  
Jdeme ven a Francis je úplně rozzářený. „To je **FASCINUJÍCÍ** objev!“



„Jestli dovolíte, tak celer patří mezi vůbec nejprospěšnější druhy zeleniny,“ uraženě opáčí Francis.  
„A co je špatného na tom, když se chci dozvědět víc o někom z dřívějška?“



MĚL JSI PŘECE **VELKÝ REFERÁT** O BENU FRANKLINOVÍ!



„To je něco jiného,“ namítnu. „Ben Franklin byl vynálezce a spisovatel, kreslíř... Byl to MACHR!“



„Jedna moje prateta se jmenovala Edna,“ připomíná se Chad. „Měla jenom jeden zub a páchla nafalínem.“

„Díky za podporu, Chade,“ zachechtá se Teddy.



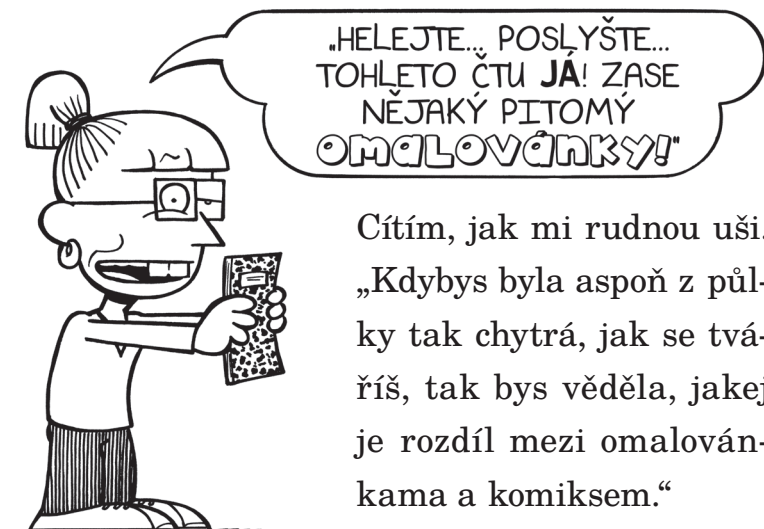
Celej Francis. Jeho prostě historie doopravdy zajímá. A celer taky. A skoro všechno ostatní. Všichni víme, že patří mezi nejchytřejší děcka na škole. Ale **NEPŘEDVÁDÍ** se s tím...



Rozumíte? Seznamte se s ohromující Ginou a jejím nadýmavým sebevědomím. Jo, my ti rozumíme, Gino – máš velkej mozek. A k tomu velkou pusou.

Všimne si mě a přikráčí ke mně.

„Na čtenářském kroužku jsi všechny oslnil, pitomečku,“ uchechtne se.



Otočím se na obrtlíku a před očima mám pupek velikosti menší dodávky. Ředitel Nichols. Jenomže otázka zní: **KTERÝ** ředitel Nichols?



LASKAVÝ	S ELÁNEM	VYTOČENÝ
Dělat ředitele na střední škole	Někdy už má člověk těch děcek plnou	PŘECE JSEM VÁM UŽ DESETKRÁT
je <b>NEJKRÁSNEJŠÍ</b> práce na světě!	hlavu, ale vždycky to je <b>PRIMA!</b>	<b>ŘÍKAL, ŽE PO CHODBĚ SE NEBĚHÁ!</b>
		

No, tentokrát to nevypadá, že by mě chtěl zabít.  
Příjemná změna.

„Nate, budete mít nového spolužáka. Byl bych rád, kdybys ho provedl po škole, seznámil ho s kamarády... prostě mu pár dní dělal ‚parťáka‘. Mohl bys?“



Teď se můžu ušklíbnout já. „A co říkáš na tohle, Gino? Mohl to provádění spolužáka svěřit tobě, ale svěřil ho MNĚ!“

„To ti teda gratuluju,“ zasyčí.



„Vykašli se na ni, Nate,“ říká mi známý hlas.

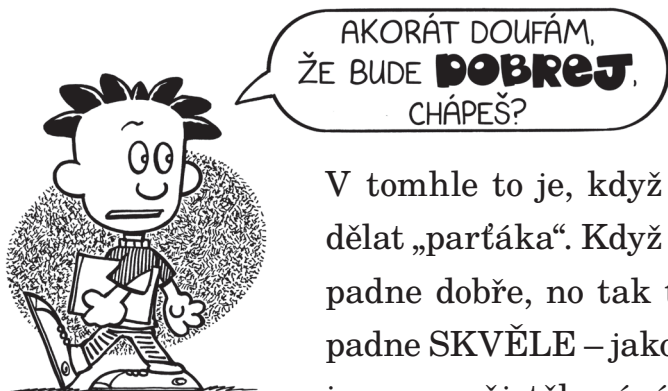


Cha! To sedne, Dee Dee. Gina je sice předsedkyní diskusního kroužku, ale stejně to pokaždé vypadá, že poslední slovo má Dee Dee. A víte proč?



„A kdo je vlastně ten novejš?“ zeptá se Dee Dee po několikaminutovém výkladu o... ehm... pardon, nedával jsem pozor.

„Nemám tušení,“ opáčí.




V tomhle to je, když máte dělat „partáka“. Když to dopadne dobře, no tak to dopadne SKVĚLE – jako když jsem po přistěhování dělal

parťáka Teddymu. Skoro hned z nás byli nejlepší kamarádi. Ale taky to může dopadnout špatně, a to si pak sestavíte následující seznam:


**NEVÍDÁNO!**  
**KATASTROFÁLNÍ NOVÁČCI!**

**LAURA DUNPHYOVÁ** Když to vidí černě.




V porovnání s mojí školou předtím je tahle škola **NA PRD!** Je to **HNUŠ!** Všechny vás **NENÁVIDÍM!**

**SIMON „SOMRÁK“ MacDONALD**  
Vyhněte se mu u oběda.



Týjo, to voní!  
Sníš to všechno?  
Já to rád dojím!  
Můžu si kousnout?  
Jenom kousnout!

**KIM CRESSLYOVÁ** Znamená katastrofu jenom pro mě. Osobně.



Ze školy mě doprovodíš, nebo ti překopnu česky.

Tak jo.

Po třídnický hodině upaluju do ředitelny za tím novým. Člověk si připadá divně. Vůbec nevím, jak se jmenuje, jak vypadá, jakej je...



„Dobrý den, paní Shipulská.“

„Určitě jsi přišel pro Breckenridge,“ povídá.



Rozletí se dveře od ředitelny a ředitel Nichols mi pokyne, ať jdu dovnitř. „Ne ,co‘, ale ,kdo‘, Nate!“

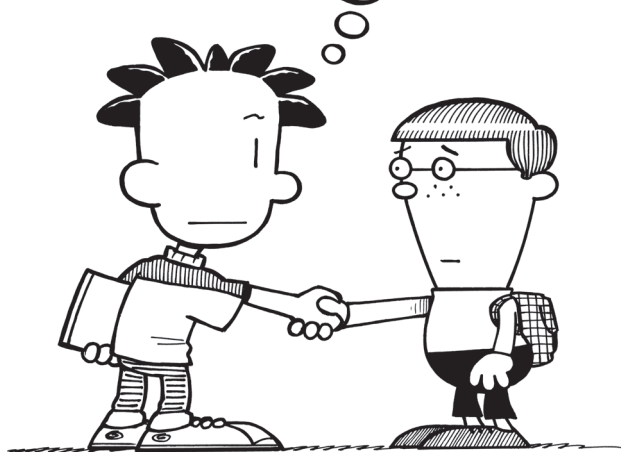


No to teda... týjo... tomu říkám jméno. Kluk mi plaše zamává. Upřímně řečeno, vypadá, jako by se měl počůrat. Asi se ho budu muset opravdu ujmout.

„Ahoj,“ povídám a natahuju k němu ruku.

Má stisk jak rozvařená nudle. A je mi slabě povědomej. Jako bych se s ním už někdy někde setkal. Anebo se pletu?

ZNÁM TOHO  
KLUKA ODNĚKUD?





# KAPITOLA

## 2

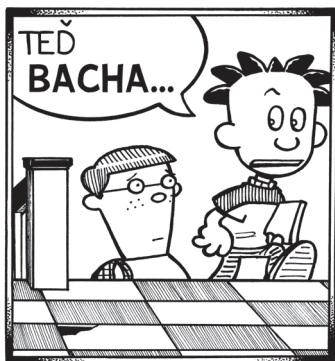
„Myslím, že z toho vznikne nádherné kamarádství!“ blaženě halasí ředitel Nichols, když odcházíme z ředitelny.



Neodluční? No, to bych neřekl. Nemám ten pocit, že by z nás měla být slavná dvojka. Od kamarádů čekám takovou jednu věc, říká se jí OSOBI-TOST. Zatímco tenhle kluk je vzrušující asi jako tiráž.



Ale teď mu holt mám ukázat, co a jak. A jelikož brzo zazvoní na vyučování, měl bych ho připravit na to, co ho čeká.



„Kdo to je?“ nechápe. Má napůl pisklavý a napůl brekavý hlas. Jak postrašená myš.



Už se nemůžu dočkat,  
až žákům rozdám  
písemky a pokochám  
se pohledem na ty  
jejich rozmazlený  
ksichty! HAHAHAHÁ!

VZZZZNK!



KRÁTCENATO...

TAK A TICHO,  
POTVORY!

Paní  
Godfreyová!



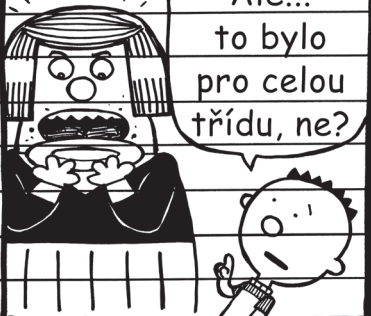
GOPAK, Gino,  
♪ drahoušku? ♪

Chtěla bych  
se rozdělit  
o PIŠKOT!



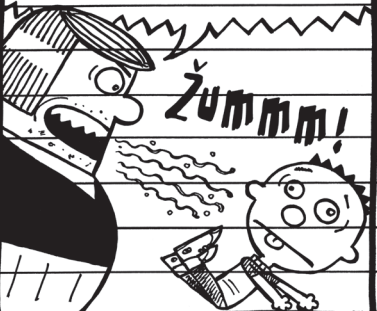
NARF! UMF! UMF!  
NUMF! GUMF! ŽUMPF!

Ale...  
to bylo  
pro celou  
třidu, ne?



CO SI TO  
DOVOLUJES?

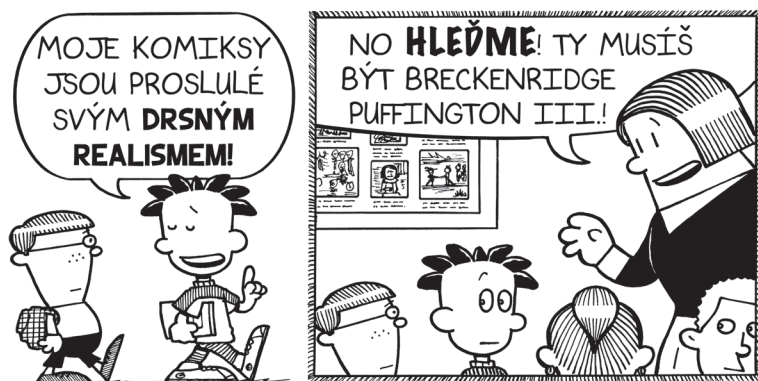
Žummm!



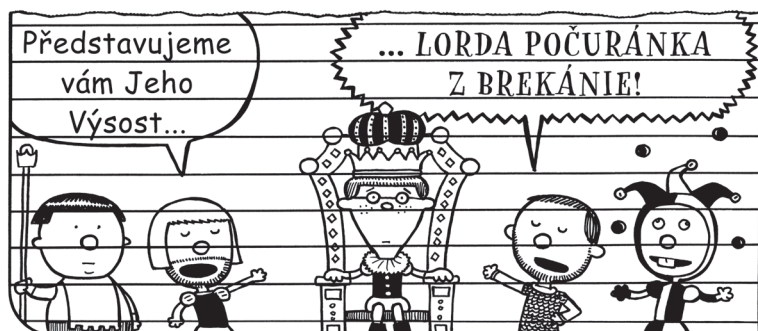


Breckenridge zbledne jako křída. A to vypadal jako stěna už předtím. „Opravdu je taková?“ vykoktá.

Kývnu hlavou. „Jo, přesně taková.“



Pár děcek se uchechtne. Ale můžete jim to vyčítat? Je to prostě praštěné jméno. Sluší se spíš pro **PRINCE** než pro normálního kluka.





Paní Godfreyová se na Breckenridge usmívá od ucha k uchu – což je v jejím případě dost štreka. A tuhle grimasu nepoužívá jen tak. Doposud ji měla rezervovanou pro GINU.




Jasně, je to nováček, tak to na něj hraje. Teď z ní kape med. Ale nech tomu chvíli času...



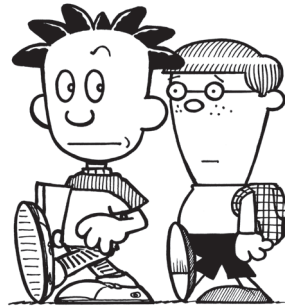


Zatímco se zahlubáváme do seznamu pitomých úkolů (koho proboha zajímá bitva u Yorktownu?), paní Godfreyová Breckenridge seznamuje s třídním řádem, který v mojí verzi nese název...

## ŽIVOTNÍ PRAVIDLA *slečny Giny!*

 <p>„K UČITELI SE VŽDY CHOVÁM UCTIVĚ.“</p>	<p><b>PŘEKLAD</b> Permanentní podlézání je mi rozkazem.</p>
<p>„ZAPOJÍM SE DO DIS- KUSÍ PŘI VÝUCE.“</p> 	<p><b>PŘEKLAD</b> Zdvihnu ruku a zavzdychám <b>pokaždé,</b> když padne nějaká otázka.</p>
<p>„BUDU SE VYJADŘOVAT NÁLEŽITÝM TÓNEM.“</p> 	<p><b>PŘEKLAD</b> Nebudu při výuce řvát. Při výuce řve jedině paní Godfreyová.</p>
<p>„DOMÁCÍ ÚKOLY PŘIPRAVUJI SE VŠÍ PÉČÍ.“</p> 	<p><b>PŘEKLAD</b> Udělám toho doma vždycky víc, než se po mně chce, aby všichni ostatní vypadali jako flákači.</p>

Zazvoní a jdeme ven. Breckenridge se mě drží jak moucha lízátko. Safra, já myslel, že se se mnou má SKAMARÁDIT a ne mě PRONÁSLEDOVAT.



„Tys tvrdil, že paní Godfreyová bude HROZNÁ,“ šeptá. „Ale na mě byla HODNÁ.“



Breckenridge se ani neusměje. No dobrá, možná to nebylo k uchechtání, ale zas tak hrozný to taky nebylo. Zkusím to znovu.

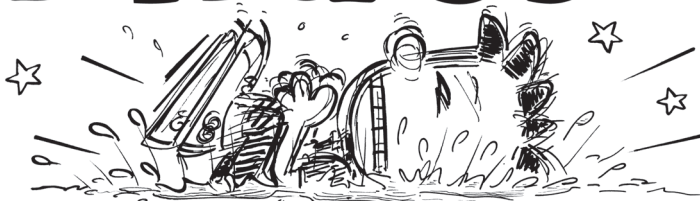
„Zajímá tě, jaký má přezdívky?“ nabídnu.



Čekám nějakou reakci, ale houby. Co s tím klu-  
 kem JE?



**PRÁSK!**



HA HA HA HA HA HA  
HA HA HA HA HA HA



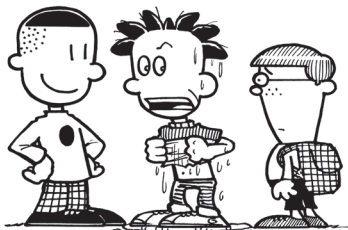
Už mi rozumíte?

Teddy mi pomůže vstát. Dál se třese smíchy. „Tos tu ceduli NEVIDĚL?“

„Nejspíš bych si jí všiml,“ vyštěknu a snažím se přitom vyždímat si vodu z trička...

... KDYBY MĚ TADY... EHM! ...

**PARŤÁK** VČAS **UPOZORNIL!**



Breckenridge zamumlá cosi v tom smyslu, že mě zkoušel varovat. Skoro přitom není slyšet, protože (a) hrozně

huhňá a (b) těžko se to vnímá, když máte pro-máčené trenýrky.



A navíc mám pořád ten divný pocit, že toho kluka odněkud znám.



Ale nemůžu se soustředit. Vlhkost v kalhotách.

„Proč byla na podlaze ta louže?“ ptá se Brecken-ridge, zatímco já čvaňhám chodbou.

„Zatéká ze střechy,“ povídám.



„A to to nemůžou opravit?“

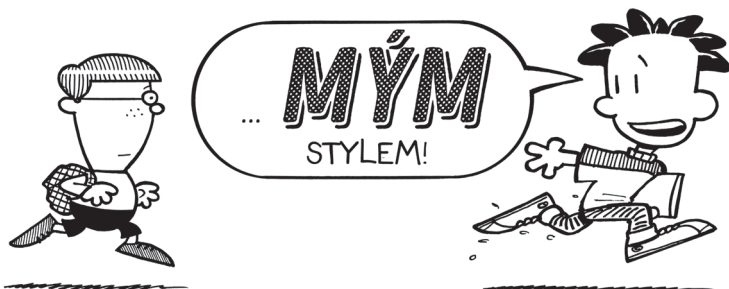


Ale opravdu, naše škola se doslova rozpadá. Ani se nebudu pouštět do kompletního seznamu, co všechno je potřeba opravit. Stačí stručný přehled.



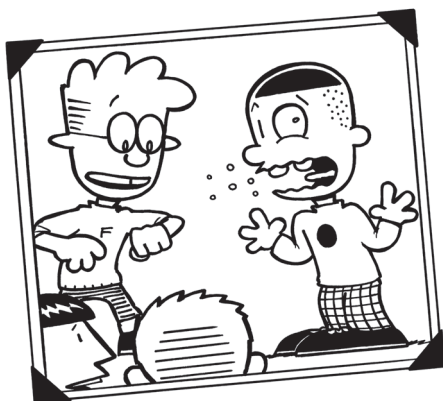
„Ale i v barabizně se musím vyznat,“ upozorní mě Breckenridge.

„Jo, máš pravdu, provedu tě. Ale uděláme to...“



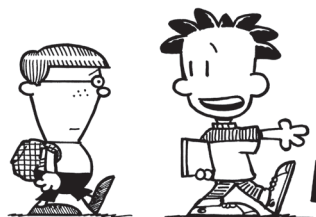
Vláčet Breckenridge po celé škole od ošetrovny k počítačové laboratoři by zvládl každý. Na to, aby viděl skutečně pamětihodná místa, je potřeba mít speciálního průvodce. Tak do toho.

TADY DOSÁHL  
TEDDY ŠKOLNÍHO  
REKORDU V KRKÁNÍ  
NA ČAS!





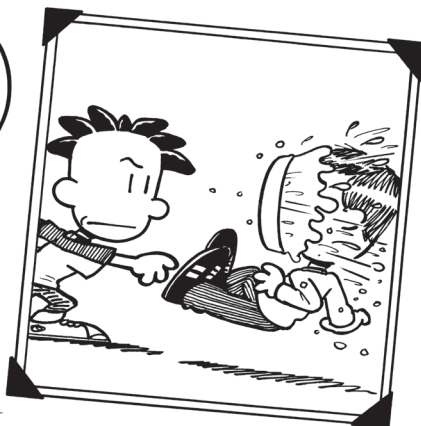
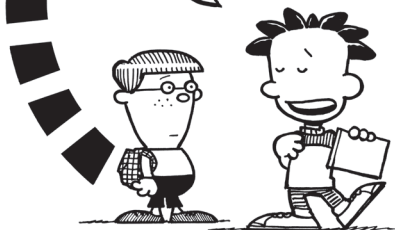
TADY STÁL  
MARK CHESWICK,  
KDYŽ MU RUPLY  
KALHOTY!



TADY  
MARY ELLEN  
POPOVSKÁ  
POBLILA TRÉNÉ-  
ROVI BOTY!

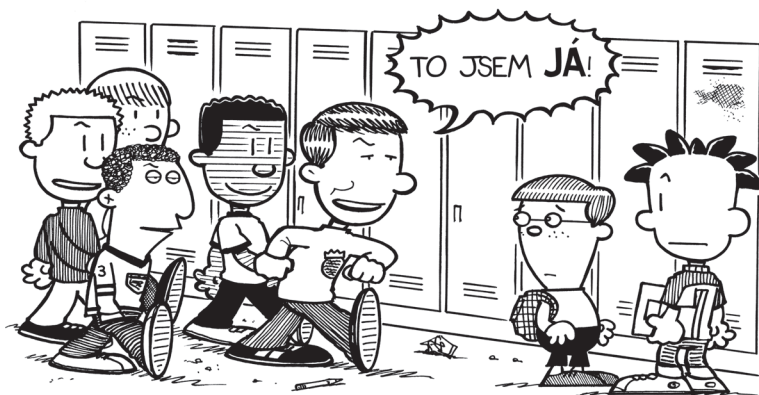


A PŘESNĚ TADY  
JSEM RANDYMU MRŠTIL  
DO KSICHTU MÍSU  
JOGURTOVÉHO KRÉMU!





„Kdo je to Randy?“ pípne Breckenridge.



Poplach! Randy Betancourt, nejhorší pitomec a masňák naší školy. Zrovna teď by se náramně hodila další mísa jogurtového krému.

„Slyšel jsem, že tu máme dalšího SRABA!“  
ušklíbne se.



Randy mě odstrčí a postaví se přímo před Breckenridge. Akorát že Breckenridge je asi tak o hlavu menší a třese se jak pyramida z rosolu.



„Co, troubo? Jak se jmenuješ?“



**HA HA HA HA HA HA  
HO HO HO HA HA**



Bylo mi to jasný. Breckenridge není jenom nováček, ale navíc vypadá trapně a jmenuje se jak britská internátní škola. Randy po něm jde jak slepice po flusu.

„Parto, do toho!“ zakrákorá. „Musíme tady Puřika oficiálně přivítat!“



Bezmocně koukám kolem sebe. Takhle to je pořádé: Randy s partou začne dorážet – a učitelé nikde v dohledu. Pokud někdo nezasáhne...



Jo, jasně – Breckenridge mi není ani SYMPATICKÉJ. A jsem sám, zatímco jich je halda. Tak proč kvůli němu riskovat?



PROTOŽE SE TO OD PARTÁKA  
**ČEKÁ!**



# KAPITOLA

## 3

Jediné, co hraje v můj prospěch, je moment překvapení.



Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.